

KAPITOLA 1

ČASNÝ PODZIM

GRACE

VZBUDILA JSEM SE BRZY, nemohla jsem se dočkat, až začne den. Můj první den jako studentky na praxi. Připadalo mi, že už uplynuly celé roky od mého pohovoru u Smithe a Hodgese, který vedl k mému přijetí. Přitom to ve skutečnosti bylo teprve pár měsíců. Chtěla jsem se posunout do této fáze svojí kariéry a těšila se, až budu moct využít v praxi to, co jsem se naučila. Při pohovoru mi vysvětlili, že budu v průběhu roku pracovat se dvěma právníky, abych se během doby, co budu u nich, naučila co nejvíc. Věděla jsem, že studenti práv často dostanou na konci své stáže nabídku na stálé zaměstnání, avšak já jsem měla v plánu jít pracovat do právního oddělení BAM a získat tam zkušenosti, než se přesunu do ABC. Bill měl obrovské zkušenosti a já jsem si je chtěla osvojit před tím, než odejde do důchodu a jeho místo zaujme někdo mladší.

Když při interview zaznělo jméno Jaxsona Richardse, byla jsem nadšená.

A když jsem se s ním seznámila, byla jsem ještě dychtivější.

Jaxson Richards byl úžasný a já jsem na něj od našeho setkání ke svému zděšení nedokázala přestat myslet. Byl neuvěřitelně hezký a sebevědomý a jeho modré oči zářily pronikavou inteligencí. Neodolala jsem, proklepla si ho na internetu a pak jen valila oči nad obrovským množstvím článků o něm. Bylo mu osmatřicet, byl svobodný a během svojí kariéry pracoval ve dvou právnických firmách. Každá změna ho vynesla k prestižnější společnosti a u Smithe a Hodgese byl pět let. Kromě článků s právní tematikou a profesionálních informací, které obsahovaly firemní webové stránky, jsem objevila také spoustu jeho fotek se ženami. Krásnými ženami. Když jsem se zaměřila na jejich data, všimla jsem si, že žádný z těch vztahů netrval dlouho. Zavrtěla jsem hlavou a zavřela notebook. Bude to můj šéf a do jeho osobního života mi nic není. Jdu ke Smithovi a Hodgesovi, abych se toho v následujícím roce naučila co nejvíc a mohla se pak posunout v životě dál. Nic víc.

Jen kdybych ale dokázala přesvědčit hlavu a zapomenout, jaké to bylo, když držel moji ruku ve své.

A teď přišel ten den, na který jsem čekala. Další krok na mojí cestě.

Vyklouzla jsem z postele, zasunula nohy do pantoflí a odšourala se do kuchyně. Zapnula jsem kávovar a odešla do sprchy. O půl hodiny později jsem seděla za svým malým stolem a upíjela ze šálku horký vonavý nápoj. Rozhlédla jsem se po bytě, který mě nikdy nepřestal těšit.

Bydlela jsem v malém domě v samém centru Toronta. Pětiminutová chůze mě přivedla do rušných částí města, ale ulice, kde jsem žila, byla relativně tichá. Byt byl dvoupokojový a měl svoje kouzlo a charakter. Dřevěné podlahy, jež vrzaly pod nohama, omítnuté